

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MÜELLİF: MUHAMMED NASİRÜ'D-DİN EL-ELBANİ

**İSLAM DAVETÇİLERİNİN ÖNCELEMESİ
GEREKEN TEVHİD**

ÇEVİREN: M. BEŞİR ERYARSOY

Rahman ve Rahim Allah'ın adı ile;

SUNUŞ:

Şüphesiz hamd Allah'a mahsustur. O'ndan yardımını, hidayetini ve günahlarımızı bağışlamasını dileriz. Nefislerimizin şerlerinden, amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allah'ın hidayete ilettiğini kimse saptıramaz, saptırdığını da kimse doğru yola iletemez. Şehadet ederim ki Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur. Bir ve tektir, ortağı yoktur. Yine şehadet ederim ki Muhammed Allah'ın kulu ve rasûlüdür.

“Ey iman edenler! Allah'tan nasıl korkmak gerekirse öyle korkun ve siz ancak müslümanlar olarak ölüň.” (Al-i İmran, 3/102)

“Ey insanlar! Sizi tek bir candan yaratan ve ondan da zevcesini var eden, her ikisinden birçok erkek ve kadın türeten Rabbinizden korkun. Kendisi adına birbirinizden dileklerde bulunduğunuz Allah'tan ve akrabalık bağıını kesmekten de sakının. Şüphesiz Allah üzerinizde tam bir gözetleyicidir.” (en-Nisa, 4/1)

“Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve dosdoğru söz söyleyin. O da amellerinizi lehinize olmak üzere düzeltsin, günahlarınızı da mağfiret etsin. Kim Allah'a ve Rasûlüne itaat ederse büyük bir kurtuluşla kurtulmuş olur.” (el-Ahzab, 33/70-71)

İmdi, bu faydası pek büyük, özel genel herkese yararlı olan bir risaledir.¹ Çağımızın alimlerinden birisi olan Şeyh Muhammed Nasuru'd-Din el-Elbani –yüce Allah onu korusun ve ondan yararlandırınsın- Kalplerinde bu dini taşıyan, gece gündüz düşüncelerini meşgul eden, bu din adına oldukça gayretli şahsiyetlerin dillerinde dolaşıp duran bir soruyu cevaplandırmaktadır. Bu sorunun özeti şudur:

Müslümanları kalkındırmanın yolu nedir? Yüce Allah onlara iktidar vermesi için ve ümmetler arasında kendilerine yakışan yere yerleştirmesi için izlemeleri gereken yol hangisidir? Büyük ilim adamı el-Elbani –Allah onunla yararlandırınsın- bu soruya etraflı ve açık bir cevap vermiştir. Bu cevaba duyulan ihtiyaç sebebiyle biz de bu kitapçığı neşretmeyi uygun gördük. Yüce Allah'tan bu kitapçığı faydalı kılmasını, müslümanları sevdiği ve razı olduğu yola iletmesini dileriz. Şüphesiz o pek cömerttir, kerimdir.

el-Heccun Nebevi Yayınevi

¹ Bu kitapçığın aslı bir banttır. Sonra bu deşifre edilmiş olup, daha sonra Mecelletu's-Serefiyye'de 1419 H. Yılı 4. sayıda yayınlanmıştır.

HERŞEYDEN ÖNCE TEVHİD... EY İSLAM DAVETÇİLERİ

Soru: Saygıdeğer hocamız şüphesiz sizler de bilirsiniz ki ümmetin dini vakıası akideyi ve itikadi meseleleri bilmemek bakımından akidenin ilk şekline ve bu ümmetin kendisi ile doğru yolu bulduğu birinci yöntemle uygunluk bakımından yeryüzünün birçok yerinde İslam davetinin neşredilmesinin ihmal edilmesi ve yöntemlerdeki farklılık bakımından ümmetin dini vakıasının oldukça acı olduğunu şüphesiz sizler de biliyorsunuz. Bu üzücü vakıa şüphesiz ihlas sahibi kimselerde bu vakıayı değiştirmek ve yanlışları ıslah edip düzeltmek gibi bir gayreti doğurmuştur. Şu kadar var ki onlar bu vakıayı ıslah etmek için izlemek istedikleri yollarda ayrılık içerisindeydiler. Bu ayrılıkları ise –şahsınızda bildiği üzere- itikadi ve yöntem bakımından meşreplerinin farklı oluşudur. Bu da İslam ümmetini onlarca yıldan beri ıslah etmek iddiasıyla ortada olan İslami, hizbi hareket ve cemaatlerin çokluğunun bir sonucudur. Bununla birlikte bunlar başarılı olamamışlardır, kurtuluşa erişememişlerdir. Hatta bu hareketler ümmet arasında fitnelerin ortaya çıkmasına, büyük musibetlerin ve darbelerin inmesine sebep olmuştur. Bu da bu hareketlerin Rasûlullah (s.a.)’ın emrine ve onun getirdiklerine muhalif yöntemleri ve akideleri sebebiyle böyle olmuştur. Bu halde müslümanları özellikle de müslüman gençliği bu vakıaya tedavi keyfiyeti konusunda hayrette bırakmakta pek büyük bir etki sahibidir. Ashab-ı kiramın ve onlara güzel bir şekilde uyan İslam alimlerinin anlamasında ifadesini bulan peygamberlik yöntemine sımsıkı sarılan mü’minlerin yoluna uyan davetçi müslüman ise bu vakıa, bu vakıayı ıslah karşısında ya da bunun tedavisine katkıda bulunmak noktasında pek büyük bir emanet yüklenmiş olduğunun şuurundadır.

Durum bu iken bu hareketlerin ya da cemaatlerin müntesiplerine öğüdünüz nedir?

Bu vakıanın tedavisinde başarılı olacak ve fayda sağlayacak sorular nelerdir?

Kıyamet gününde yüce Allah’ın huzurunda müslüman sorumluluktan nasıl kurtulabilecektir?

Cevap:

Peygamberlerin ve rasûllerin yönteminde görüldüğü gibi herşeyden önce tevhide itina ve ihtimam göstermek gerekir:

Az önce kaydedilen soruda dikkat çekilen müslümanların kötü vakıası ile ilgili belirtilenlere ek olarak diyoruz ki: Bu üzücü vakıa cahiliye dönemindeki arapların –Peygamberimiz Muhammed (s.a) kendilerine gönderildiği dönemdeki- vakıalarından daha kötü değildi. Çünkü risalet mükemmelliğiyle aramızda mevcuttur. Hak üzere muzaffer olan, onunla hidayete çağıran, insanları akide, ibadet, yaşayış ve yöntem itibarıyla sahih İslama davet eden kesim de vardır. Bununla birlikte cahiliye dönemindeki o arapların vakıası günümüzde müslüman kesimlerin çoğunun üzerinde bulunduğu hale de benzemektedir.

Buna binaen diyoruz ki: İlaç o ilahtır. Tedavi o tedavidir. Peygamber (s.a) ilk cahiliyeyi nasıl tedavi ettiyse günümüzde bütün İslam davetçilerinin de “la ilahe illallah”ın anlamının yanlış anlaşılmasını öylece tedavi etmeleri yine o üzücü vakıalarını aynı ilaçla aynı şifa unsuru ile tedavi etmeleri gerekir. Eğer bizler yüce Allah’ın şu buyruğu üzerinde iyice düşünersek bunun anlamı bizim için oldukça açıklık kazanır: *“Andolsun ki sizin için Allah’ı ve ahiret gününü ümit eden ve Allah’ı çokça anan kimseler için Rasûlullahta güzel bir örnek vardır.”* (el-Ahzab, 33/21)

Yüce Rasûlümüz hem çağdaş dünyamızda, hem her zaman ve dönemde müslümanların problemlerinin tedavi edilmesinde uyulacak güzel örneğimizdir. Bu

bizim peygamberimizin başladığı noktadan başlamanızı gerektirir. Bu ise herşeyden önce müslümanların akidelerinde bozuk tarafları ıslah etmek, ikinci olarak ibadetlerindeki bozuklukları, üçüncü olarak da yaşayışlarındaki bozuklukları düzeltmektir. Ben bu sıralama ile daha önemli olan ile başlayıp, sonra önem itibarıyla ondan sonra geleni, sonra da daha sonra geleni yapmak üzere işi birbirinden ayırmayı kastetmiyorum. Bununla müslümanların bu işe pek büyük bir ihtimam göstermeleri gerektiğini anlatmak istiyorum. Müslümanlarla da davetçileri hatta belkide daha doğru bir ifadeyle aralarından alim olanları kastediyorum. Çünkü günümüzde davetçiler –pek büyük bir üzüntüyle belirtelim ki- arasında her müslüman girmektedir. İsterse ilmi bakımdan oldukça fakir olsun. Artık onlar kendilerini İslama davet eden kimseler sayar oldular ve eğer biz o meşhur kuralı hatırlarsak –ben sadece ilim adamları nezdinde değil hatta bütün akıl sahibi kimseler nezdinde ünlü –olan ve “bir şeye sahip değilse bir kimse onu göremez” kuralını hatırlayacak olursak, şunu biliriz ki bugün milyonlarla sayılacak gerçekten kalabalık bir müslüman topluluğu gözler önüne gelir. “Davetçiler” lafzı kullanıldığı vakit. Ben bunlarla cemaat’u-d-da’va ya da cemaat’u-t-tebliği kastediyorum. Bununla birlikte onların büyük çoğunluğu yüce Allah’ın: “*Fakat insanların çoğu bilmezler.*” (Mesela el-Araf, 7/187) buyruğunda buyurduğu gibidirler.

Onların davet yöntemlerinden bilinene göre az önce sözünü ettiğim hususlar arasından birinci esasa ya da en önemli olan hususa önem vermekten büsbütün yüz çevirmişlerdir. Kastettiğim akide, ibadet ve yaşayış esaslarıdır. Onlar Rasûlullah (s.a)’ın hatta bütün peygamberlerin başlangıç noktası aldıkları ıslahtan yüz çevirmişlerdir. Bunu da yüce Allah şu buyruğuyla açıklamıştır: “*Andolsun ki biz her ümmet arasında: ‘Allah’a ibadet edin ve tağuttan kaçının’ diye bir peygamber göndermişizdir.*” (en-Nahl, 16/36)

Onlar bütün müslümanlarca bilindiği üzere İslam rükunlerinin birincisi ve en önemli olan bu esasına itina göstermiyorlar. Halbuki bu esasa şerefli rasûllerin ilki olan Nuh (a.s) yaklaşık bin yıl davet edip durdu. Herkes bilir ki önceki şeriatlerde bizim bu dinimizde bilinen şekliyle ibadet ve muamelata dair hükümlerde bu kadar tafsilat yoktu. Çünkü bizim bu dinimiz önceki bütün şeriat ve dinlerin sonuncusudur. Bununla birlikte Nuh (a.s) elli yıl eksiğiyle bin yıl kavmi arasında kaldı, bu süre zarfında vaktini ve ihtimamının çok büyük bir bölümünü tevhide davete harcıyordu. Bununla beraber kavmi şanı yüce Allah’ın kitabının muhkem buyruklarında açıkladığı üzere onun davetinden yüz çevirmişti: “*Ve tanrılarınızı sakın bırakmayın, sakın ved, suva, yeğus, yeuk ve nesri terketmeyin dediler.*” (Nuh, 71/23) Bu kesinlikle şuna delil teşkil etmektedir: Hak İslama davet edenler için her zaman ihtimam göstermeleri gereken en önemli hususun tevhide davet etmek olduğunu kesinlikle göstermektedir. Şanı yüce Allah’ın: “*Onun için bil ki: ‘Allah’tan başka hiçbir ilah yoktur.*” (Muhammed, 47/19) buyruğunun anlamı da budur.

Peygamber (s.a)’ın fiili ve öğretim yoluyla aktardığı sünneti bu şekildeydi.

Fiili sünnetini ayrıca araştırmaya gerek yoktur. Çünkü Peygamber (s.a) Mekke döneminde yaptıkları ve daveti çoğunlukla kavmini hiçbir ortağı olmaksızın Allah’a ibadet etmeye davet etmekten ibaretti.

Öğrettiği sünnete gelince: Enes b. Malik (r.a)’dan rivayet edilen Buhari ve Müslim’de yer alan hadise göre Peygamber (s.a) Muaz’ı Yemen’e gönderdiğinde ona şunları söylemiştir: “Onları kendisine davet edeceğin ilk şey Allah’tan başka hiçbir ilah olmadığına şahadet etmek olsun. Eğer bu hususta onlar sana itaat ederlerse...”¹ Bu hadis -yüce Allah’a hamdolsun ki- bilinen ve meşhur bir hadistir. Buna göre

¹ Sahih bir hadis olup, Buhari 1395 ve başka yerlerde. Müslim 19; Ebu Davud, 1584; Tirmizi, 625. Hepsisi de İbn Abbas (r.a)’dan

Peygamber (s.a) ashabına kendisinin de başladığı noktadan başlamalarını emretmiştir. Bu da tevhide davet etmektir. Şüphesiz o müşrik araplar ile –onların kendi dilleriyle, kendilerine söylenen sözü anlamak bakımından- bugün la ilahe illallah demeye davet edilmelerine gerek olmayan günümüz müslüman araplarının çoğunluğu arasında gerçekten büyük bir fark bulunmaktadır. Çünkü günümüz müslümanları farklı mezheplerine, tarikat ve akidelerine rağmen hepsi de la ilahe illallah demektedir. Fakat gerçekte onların bu güzel sözün anlamını bilmeye ihtiyaçları daha çoktur. İlk araplarla şimdikiiler arasındaki bu fark özlü bir farktır. O ilk arapları Rasûlullah (s.a) la ilahe illallah demeye çağırdığında Kur'an-ı Kerim'in açık buyruklarında da beyan edildiği üzere² büyüklük taşıyorlardı. Peki niçin büyüklük taşıyorlardı? Çünkü onlar bu sözün şu anlama geldiğini biliyorlardı: Allah ile birlikte başka eşler edinmemeleri, Allah'tan başkasına ibadet etmemeleri anlamını anlıyorlardı. Oysa onlar ondan başkasına ibadet ediyorlardı. Allah'tan başkasına dua ediyorlar, Allah'tan başkasına sığınıyorlardı. Allah'tan başkasına adaklarda bulunmak, Allah'tan başkası ile tevessül etmek, Allah'tan başkası için hayvan boğazlamak, anlaşmazlıkları Allah'tan başkasının hükmüne götürmek gibi diğer hususları ise ayrıca sözetmeye gerek bile yoktur.

Onların işledikleri ve bilinen bu şirki ve putperest yollara rağmen onlar bu güzel la ilahe illallah sözünün gerekleri arasında –arap dili açısından- bütün bu işlerden uzak kalmalarını gerektirdiğini biliyorlardı. Çünkü bütün bunlar “la ilahe ilallah”ın anlamına aykırıdır.

Çoğu müslümanlar günümüzde la ilahe illallahın anlamını iyice bilmiyor:

Günümüzde Allah'tan başka ilah olmadığına şahadet eden müslümanların çoğunluğu ise anlamını iyice bilmemektedirler. Hatta belkide anlamını büsbütün aksine ve ters çevrilmiş bir şekilde anlamaktadırlar. Buna bir örnek vermek istiyorum. Birileri³ “la ilahe illallah”ın anlamına dair bir risale telif etti ve onu “Allah'tan başka Rab yoktur” diye açıkladı. Ancak bu anlam müşriklerin inandıkları ve kabul ettikleri bir anlamdı. Bununla birlikte onların bu imanları kendilerine fayda vermedi. Yüce Allah: “*Andolsun onlara: ‘Göklerle yeri kim yarattı?’ diye sorsan, onlar elbette: ‘Allah’ diyeceklerdir...*” (Lokman, 31/25) O halde müşrikler de bu kainatın ortağı bulunmayan bir yaratıcısı olduğuna inanıyorlardı. Fakat onlar Allah ile birlikte ibadetinde ona denk ve ortaklar koşuyorlardı. Onlar Rabbin bir ve tek olduğuna iman ediyorlar fakat mabudların pekçok olduğuna inanıyorlardı. Bundan dolayı yüce Allah kendisinden başkasına ibadet adını verdiği bu inancı şu buyruğuyla reddetmektedir: “*Ondan başka veli (dost, ilah)lar edinenler: ‘Biz bunlara ancak bizleri Allah’a yaklaştırırsınlar diye ibadet ediyoruz’ (derler).*” (ez-Zümer, 39/3)

Gerçekten müşrikler “Allah'tan başka ilah yoktur” sözünü söylemenin Allah'ın dışındaki varlıklara ibadet etmekten uzaklaşmayı gerektirdiğini biliyorlardı. Fakat günümüz müslümanlarının pekçoğu bu güzel sözü “Allah'tan başka ilah yoktur” sözünü “Allah'tan başka rab yoktur” diye açıklamaya kalkışmışlardır. Müslüman “Allah'tan başka ilah yoktur” deyip, Allah'la beraber başkasına ibadet edecek olursa, onunla müşrikler arasında akide itibarıyla hiçbir fark kalmaz, zahiren müslüman görünse bile. Çünkü o Allah'tan başka ilah yoktur lafzını söylemektedir. O bu sözü

² Bununla es-Saffat suresinde yer alan yüce Allah'ın şu buyruklarına işaret edilmektedir: “Çünkü onlara: ‘Allah'tan başka ilah yoktur’ denildiğinde büyüklük taslarlar ve derlerdi ki: ‘Biz ilahlarımızı deli bir şairin sözü dolayısı ile mi terkedeceğiz?’” (es-Saffat, 103/35-36)

³ Bu zat Şeyh Muhammed el-Haşimi'dir. Suriye'de yaklaşık elli yıldan beri Şazeri tarikatının şeyhlerinden birisidir.

söylemekle lafzi olarak ve zahiren müslümandır. Bu durum İslama davet eden kimseler olmak vasfıyla tevhide davet etmemizin ve Allah'tan başka ilah yoktur sözünün anlamını bilmeyen ve ona muhalif, aykırı bir duruma düşen kimselere karşı gerekli delilleri ortaya koymamızı gerektiren hususlardandır. Oysa müşrikin durumu böyle değildir. Çünkü müşrik Allah'tan başka ilah yoktur demeyi kabul etmez. Dolayısıyla müşrik hem zahiri, hem batını itibarıyla müslüman değildir. Günümüzün müslümanlarının büyük çoğunluğu ise müslümandırlar. Çünkü Rasûlullah (s.a) şöyle buyurmuştur: “Onlar bu sözü söyledikleri takdirde kanlarını ve mallarını benden korumuş olurlar. Onun hakkı ile olması müstesna, hesaplarını görmek ise Allah'a aittir.”⁴

Bundan dolayı ben –çok nadir kullandığım bir ifade ile- şu sözü söylüyorum: Bugün müslümanların birçoğunun vakıası bu güzel sözün anlamını yanlış anlamak bakımından genel olarak arapların ilk cahiliye döneminde bulundukları halden daha kötüdür. Çünkü müşrik araplar kelimenin manasını kavıyorlar, fakat iman etmiyorlardı. Günümüzde müslümanların çoğunluğu ise inanmadıkları bir şeyi söylemektedirler. Onlar Allah'tan başka ilah yoktur demekle birlikte anlamına gerçek manada inanmıyorlar.⁵ Bundan dolayı ben şuna inanıyorum: Gerçek anlamıyla İslama davet edenlerin görevi bu kelime etrafında ve bunun anlamını özetle açıklamak etrafında dönüp durmalıdırlar. Daha sonra bu güzel kelimenin gerekli tafsilatını bütün türleriyle ibadetlerde yalnızca yüce Allah'a ihlasla yönelmeyi anlatmalıdırlar. Çünkü yüce Allah müşriklerin: “*Biz bunlara ancak bizleri Allah'a yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz...*” (ez-Zümer, 39/3) sözlerini bize aktardıktan sonra Allah'tan başkasına yapılan herbir ibadeti, Allah'tan başka ilah yoktur güzel sözüne bir küfür ve inkar olarak değerlendirmiştir. Bundan dolayı bugün diyorum ki: Müslümanları kitle halinde biraraya getirmenin ve onları toplamanın, sonra da bu güzel kelimeyi anlamaksızın sapıklıkları üzerinde bırakmanın kesinlikle hiçbir faydası yoktur. Bunun ahiretten önce dünyada bile kendilerine faydası olmaz. Çünkü biz Peygamber efendimizin şöyle buyurduğunu biliyoruz: “Her kim kalbinden ihlaslı olarak Allah'tan başka ilah bulunmadığına şahadet ederek ölürse Allah onun bedenini cennem ateşine haram kılar.” Bir başka rivayette: “Cennete girer.”⁶ diye buyurduğunu biliyoruz. O halde bu sözü ihlasla söyleyen kimseye cennete girmeyi garantilemek mümkündür velev ki söyleyenin karşı karşıya kalacağı bir sıkıntı ve azaptan sonra olsa bile. Bu kelimeye doğru bir şekilde inanan bir mü'min işlediği günah ve veballer sebebiyle bir süre azap görebilir. Fakat sonunda varacağı yer cennete girmek olacaktır. Bunun tam aksine bu güzel sözü diliyle söyleyip, iman kalbine girmemiş olan kimsenin bu sözü söylemesinin ahirette kendisine hiçbir faydası olmaz. Fakat eğer müslümanların güç ve otoriteleri varsa kendisiyle savaşılmaktan ve öldürülmekten kurtulur. Ahirette ise bu sözü önce manasını anlayarak, ikinci olarakta bu anlama inanarak söylemediği sürece bunun ona hiçbir faydası olmaz. Çünkü tek başına anlamak beraberinde bu anlaşılanı iman bulunmadığı sürece yeterli değildir. Zannederim insanların çoğu bu önemli noktanın farkında değildir. O da anlamamanın zorunlu olarak imanı gerektirmediğidir. Aksine kişinin mü'min olabilmesi için her ikisinin de birlikte bulunması gerekir. Çünkü

⁴ Sahih bir hadis olup, Buhari 25 ve başka yerlerde; Müslim, 22 ve başkaları İbn Ömer (r.a)'dan rivayet etmişlerdir.

⁵ Kabirlere tapınıyorlar, Allah'tan başkası için kesiyorlar, ölümlere dua ediyorlar. İşte Rafizilerin, Sufilerin ve tarikatçıların inandıklarının gerçek mahiyeti ve vakıası budur. Kabirlere hac düzenlemek, şirki meşhedler bina etmek, bunların etrafında tavaf etmek, salihlerden yardım istemek, onların adı ile yemin etmek onlarca sabit ve değişmez akidelerdir.

⁶ Sahih bir hadistir. Ahmed, V, 236; İbn Hibban, 4; Elbani, Silsiletu'l-Ahadiysi's-Sahih, 3355'de sahih olduğunu belirtmektedir.

yahudi ve hristiyanların oluşturduğu kitap ehlinde pek çok kimse Muhammed (s.a)'ın iddia ettiği risalet ve nubuvvet davasında doğru olduğunu biliyorlardı. Şanı yüce Allah şu buyruğuyla onların bunu bildiklerine tanıklık da etmektedir: “...Onu öz oğullarını tanıdıkları gibi tanılar.” (el-Bakara, 2/146 ve el-En'am, 6/20) Fakat bu tanımalarına rağmen bunun kendilerine Allah'a karşı bir faydaları olmamıştır. Niçin? Çünkü onlar Peygamber efendimizin iddia ettiği nubuvvet ve risalet davasını doğru kabul etmediler. Bundan dolayı imandan önce bilmek, tanımak sözkonusu olabilir fakat tek başına yeterli değildir. Aksine bilip tanımakla birlikte iman ve boyun eğmenin de bulunması kaçınılmazdır. Çünkü şanı yüce Mevla indirdiği kitab-ı keriminin muhkem ayetinde şöyle buyurmaktadır: “Onun için bil ki: ‘Allah’tan başka hiçbir ilah yoktur.’ Hem kendi günahın için... mağfiret dile.” (Muhammed, 47/19)

Buna göre müslüman bir kimse diliyle Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur diyecek olursa, hemen buna önce bu kelimenin özetle anlamını kapması, sonra da bunun tafsilatlı bir şekilde anlamını bilmesi görevidir. Bilip tasdik edip iman ederse bir bölümünü az önce kaydettiğim o hadisin muhtevası da onun hakkında sözkonusu olur. Bunlardan birisi de az önce kaydettiğim tafsilata bir parça işaret eden şu hadistir: “Her kim la ilahe illallah derse bu söz bir gün ona mutlaka faydalı olacaktır.”⁷ Yani bu güzel söz anlamı bilindikten sonra cehennem ateşinde onu ebedi olarak kalmaktan kurtarır. –Zihinlerde iyice yer etsin diye tekrarlıyorum.– Bu kişi kemal derecesinde salih amel ve masiyetlerden uzak kalmak gibi gereğini yerine getirmemiş olabilir fakat bu sözü söylemekle en büyük şirkten kurtulmuş olur. Bunun gerektirdiği imanın şartlarından kalbi amelleri ve –bazı alimlerin içtiğine göre zahiri amelleri ki bu hususta yeri burası olmayan geniş açıklamalar sözkonusudur– bütün bunları yerine getirmiş olmakla birlikte o ilahi meşietin hükmü altındadır. İşlediği ya da yaptığı masiyetlere karşılık yahutta yerine getirmediği bazı görevler dolayısıyla cehenneme girebilir. Sonra bu güzel söz onu kurtarır yahutta yüce Allah lütuf ve keremiyle onu affeder. İşte Peygamber efendimizin az önce kaydedilen “kim la ilahe illallah derse bir gün gelir ona faydası olur” buyruğunun anlamı budur. Ancak bu sözü diliyle söylemekle birlikte anlamını kavramayan yahut anlamını kavramakla birlikte bu anlama iman etmeyen bir kimseye Allah'tan başka ilah yoktur demesi eğer İslami bir yönetimin himayesinde yaşıyor ise dünyada ona fayda sağlar, ahirette ise ona bir faydası olmaz. Bundan dolayı her bir cemaat ve İslami kitlelerde tevhide davet üzerinde odaklaşmak kaçınılmaz bir şeydir. Bütün İslami cemaatlerin ya da çoğunluğunun dillerinden düşürmedikleri husus İslami toplumu gerçekleştirmek ve Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyen herhangi bir yerde Allah'ın indirdiğiyle hükmeden İslam devletini kurmaktır. Bu cemaatlerin yahut bu kitlelerin gerçekleştirmek ve o hedefe varmak için ısrarla çalışarak bir gerçeğe dönüştürmek üzere ittifak ettikleri, sözbirliği ettikleri bu amacı gerçekleştirmeleri Rasûlullah (s.a)'ın başladığı noktadan başlamadıkça imkansızdır.

Akideye gereken ihtimamın gösterilmesi gereği, ibadetler, yaşayış, muamelat ve ahlak gibi şeriatın geri kalan hükümlerini ihmal etmek anlamına gelmez:

Tekrar şu hususa dikkat çekmek istiyorum. Ben daha önemli olanı ondan sonra daha az önemli olanı açıklamaya dair bu söylediğim sözlerle davetçilerin yalnızca bu hoş kelimeye ve onun anlamını kavramaya davet etmekle yetinmelerini kastetmiyorum. Çünkü şanı yüce Allah dinini tamamlamak suretiyle üzerimizdeki

⁷ Sahih bir hadistir. Elbani, es-Silsiletu's-Sahihah, 1932'de sahih olduğunu belirtmiş, Ebu Said el-Arabî'nin Mucem'inde, Ebu Nuaym'in Hilye V, 36'da; Taberani'nin, Evsat, 6533'de rivayet ettiğini, Ebu Hureyre (r.a) tarafından rivayet edildiğini belirtmektedir.

nimeti de tamamlamış bulunmaktadır. Dolayısıyla bu davetçilerin İslamı parçalanma, bölünme kabul etmez bir bütün olarak taşımaları gerekir. Özetle gerçek İslam davetçilerinin İslamın getirdiği en önemli hususu önemsemeleri gerektiğini, bu da müslümanlara la ilahe illallahdan ibaret olan o güzel sözden kaynaklanan doğru akideyi müslümanlara anlatmak olduğuna dair bu açıklamalardan sonra bu sözleri söylerken şuna da dikkat çekmek istiyorum. Benim bu açıklamalarım müslüman sadece bu varlık aleminde Allah'tan başka hak mabud yoktur demek olan "Allah'tan başka ilah yoktur" sözünü anlayacaktır demek istemiyorum. Aksine bu onun yerine getirerek Rabbimize ibadet etmesi gereken ibadetleri de anlamasını, bu ibadetlerin herhangi bir bölümünü yüce Allah'ın kullarından herhangi birisine yöneltmemesini kavramayı da gerektirir. Böyle bir açıklama ile birlikte o güzel sözün özlü sözün de anlamının açıklanması zorunludur. Burada bir örnek vermemiz –yahutta mümkün olursa birden çok örnek- vermemiz güzel olacaktır. Çünkü toplu açıklama yeterli değildir.

Diyorum ki gerçek anlamda muvahhid ve herhangi bir ibadeti Allah'tan başkasına yapmayan çoğu müslümanın zihni kitap ve sünnette sözkonusu edilen pek çok düşünce ve pek çok doğru akideden yana bomboştur. Bu muvahhidlerin pek çoğu itikadi herhangi bir hükmü ihtiva eden pek çok ayet-i kerimeyi ve bazı hadisleri muhtevalarına dikkat etmeden okuyup geçerler. Halbuki bunlar Allah'a imanın tamamlayıcı hususları arasında yer alır. Örnek olarak yüce Allah'ın mahlukatı üzerinde yüceliği (uluvv) akidesini alabilirsiniz. Ben selefi ve muvahhid kardeşlerimle geçirdiğim birçok tecrübeden şunu biliyorum ki bunlar yüce Allah'ın bizimle ve arşın üzerinde istiva ettiğini herhangi bir tevil ve keyfiyetlendirme sözkonusu olmadan buna inandıklarını biliyorum. Fakat bunlara çağdaş mutezili, cehmi yahut bir maturidi ve bir eş'ari gelip, vesvese vermek isteyen –vesveseye sokulmak isteyen değil- manasını bilmediği bir ayetin zahirine mebni herhangi bir şüpheyi ona telkin ettiğinde bu kardeş akidesinde şaşırır kalır ve bu doğru akideden uzaklaşıp sapar. Neden? Çünkü bu kimse Rabbimizin kitabının ve Peygamberimiz Muhammed (s.a)'ın hadisinin açıkladığı sahih akideyi bütün yönleriyle öğrenmemiştir. Çağdaş mutezili bu kimseye: "*Göktekinden emin mi oldunuz...*" (el-Mülk, 67/15-16) diye buyuruyor. Sizler ise Allah semadadır diyorsunuz. Bu da siz mabudunuzu mahluk olan semadan ibaret bir yere yerleştirmiş olmanız anlamına gelir. Böylelikle bu kişi önünde bir şüphe koymuş olur.

Sahih akidenin ve gereklerinin çoğu kimsenin zihninde açık olmaması:

Bu misalden hareketle şunu açıklamak istiyorum. Tevhid akidesi bütün gerekleri ile maalesef bizzat selefi akideye iman edenlerin çoğunun zihinlerinde açık ve net değildir. Bu meselede eş'ari, maturudi ya da cehmi akaide uyanlar bir tarafa. Ben bu örnekle şunu anlatmak istiyorum: Mesele bugün kitap ve sünnete davet hususunda bizimle aynı noktada birleşen bazı davetçilerin günümüzde düşünebildikleri kadar kolay değildir. Durum bazılarının ileri sürdüğü gibi kolay değildir. Sebep ise daha önce açıkladığımız Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur demeye davet olunan ve bunu kabul etmeyen ilk müşriklerin cahiliyesi –çünkü onlar bu güzel sözün manasını biliyorlardı- ile günümüzde bu kelimeyi söyleyen fakat doğru manasını bilmeyen çağımız müslümanlar arasındaki farktır. İşte özdeki bu fark şu anda böyle bir akidede de gerçek olarak ortaya çıkmaktadır. Bununla yüce Allah'ın bütün mahlukatının üstünde oluşunu kastediyorum. Bunun açıklamaya ihtiyacı vardır. Müslümanın: "*Rahman arşa istiva etti.*" (Taha, 20/5) ile "yerde bulunanlara

merhamet edin ki, semada bulunan da size merhamet etsin.”⁸ diye inanması yeterli değildir. O ayrıca bu hadiste varid olan “fi:da” edatının zarf için olmadığını da bilmelidir. Yüce Allah’ın: “*Gökte olandan... emin mi oldunuz?*” (el-Mülk, 67/16-17) buyruğundaki “fi” gibidir. Çünkü “fi” burada “ala: üstünde, üzerinde” anlamındadır. Buna delil ise oldukça çoktur. Dillerde dolaşan az önce kaydettiğimiz hadis de bu kabildendir. Bu hadis rivayet yollarının toplamıyla –Allah’a hamdolsun” sahihtir. Peygamber efendimizin: “Yerde bulunanlara merhamet ediniz” buyruğu elbetteki yerin içinde bulunan kurtları ve haşeratı kastetmiyor. Yerin üzerinde bulunan insan ve hayvan türünden olan varlıkları kastediyor. Bu da Peygamber (s.a)’ın: “...Gökte bulunan da size merhamet etsin” buyruğuna mutabıktır ki göğün üstünde demektir. Böyle bir detaylı açıklamanın hak daveti kabul edenler için bu hususta apaçık bir delil üzere bulunmaları bakımından kaçınılmazdır. Bunu daha iyi anlamak üzere koyun çobanlığı yapan cariyeye ile ilgili hadistir. Bu hadiste bilinen ünlü bir hadistir. Ben hadisin delil olacak olan bölümünü zikrediyorum. Rasûlullah (s.a) ona “Allah nerede?” diye sorunca, bu cariyeye ona: “Semada”⁹ diye cevap vermişti. Bugün ise mesela Ezher hocalarının büyüklerine Allah nerede diye sorarsanız size her yeredir diyeceklerdir. Halbuki o cariyeye Peygamber efendimize onun semada olduğunu söylemiş, Peygamber de onun bu cevabını kabul etmişti. Niçin? Çünkü o fitrata uygun bir cevap vermişti. Bugün çağdaş tabirimizle “selefi bir ortam” diyebileceğimiz bir ortamda yaşıyordu. Bu –genel ifadeyle- kötü herhangi bir ortamla kirlenmemişti. Çünkü yine bugün söylendiği gibi o Rasûlullah (s.a)’ın medresesinden mezun olmuştu. Bu medrese ne bazı erkeklere, ne de bazı kadınlara hastı. Bu medrese insanlar arasında yaygındı, erkekleri, kadınları vardı. Toplumun tamamını kuşatıyordu. Bundan dolayı koyun çobanlığı yapan o cariyeye akideyi biliyordu. Çünkü o herhangi bir kötü ortamın etkisiyle kirlenmemişti. Kitap ve sünnetten gelen sahih akideyi bilmişti. Onun bildiği bu husus ise kitap ve sünneti bilmek iddiasında olan çoğu kimsenin bilmediği bir nokta idi. Bu kimseler rableri nerededir bilmiyorlar. Halbuki bu kitap ve sünnette zikredilmiş bulunmaktadır. Bugün diyorum ki: Müslümanlar arasında bu açıklık ve bu netlikten eser bulunmamaktadır. Dolayısıyla –bir koyun çobanı demiyorum- bir ümmetin yahut bir cemaatin çobanına soracak olursanız tıpkı bugün pekçok kimsenin şaşırıp kaldığı gibi bu soruya cevap vermekte şaşıracaktır. Bundan Allah’ın rahmetiyle esirgedikleri müstesnadır. Onlar ise pek azdır.

Sahih akideye davet büyük ve sürekli bir gayret gerektirir:

O halde tevhide davet ve bu davetin insanların kalplerinde sağlamlaştırılması ilk dönemde olduğu gibi gerekli etraflı açıklamalarda bulunmaksızın ayetler okuyup geçmememizi gerektirir. Çünkü onlar herşeyden önce kolaylıkla arapça ibareleri anlıyorlardı. İkinci olarak felsefe ve kelimeler ilminden kaynaklanan akidede bir sapma ve doğrudan uzaklaşma yoktu. Bu uzaklaşma sonucunda doğru akide ile çatışan şeyler ortaya çıktı. Bugün bizim içinde bulunduğumuz şartlar ilk müslümanların halinden büsbütün farklıdır. Dolayısıyla doğru akideye davet etmenin ilk dönemdeki gibi kolay bir iş olduğunu vehmetmeyelim. Ben bu hususta iki kişinin dahi anlaşmazlığa düşmeyeceği, iki kişinin birbiriyle çatışmayacağı –yüce Allah’ın izniyle- bir örnekle bunu anlatmak istiyorum:

⁸ Sahih bir hadis olup, Ebu Davud 4941; Tirmizi, 1925’te rivayet etmiş, Elbani es-Silsiletu’s-Sahihah, 925’de sahih olduğunu belirtmiştir.

⁹ Sahih bir hadis olup, Müslim, 537; Ebu Davud, 930; Nesai, I, 14-18’de Muaviye b. el-Hakem es-Sülemi (r.a)’dan rivayet etmişlerdir.

Kolaylıkla bilinen hususlardan birisi de şudur: O dönemde sahabe hadisi doğrudan Rasûlullah (s.a)’dan dinliyordu. Sonra tabii aynı hadisi doğrudan sahabinin kendisinden dinliyordu... Bu şekilde hayırlı olduklarına dair tanıklıkta bulunulan üç nesile kadar geliyoruz... ve soruyoruz: Acaba o dönemde hadis ilmi diye adlandırılan bir şey var mı? Cevap: Hayır. Peki ortada adı cerh ve ta’dil ilmi olan bir şey var mıydı? Cevap yine: Hayır. Peki ya şimdi bunlar ilim tahsil eden bir kimsenin mutlaka bilmesi gereken iki ilimdir. Farz-ı kifaye ilimlerdendir. Böylelikle ilim adamı bugün sahih ya da zayıf olan hadisi bilip tanıyabilme imkanını elde eder. Artık durum ashab-ı kiramdan herhangi birisi için kolay olduğu gibi bizim için kolay değildir. Çünkü sahabe hadisi tabiinden olan bir kimse yüce Allah’ın kendilerini tezkiye ettiği ashab-ı kiramdan alıyordu. O gün onlar için kolay olan bugün ilmin temizliği ve ilmin alınma kaynaklarının güvenilirliği bakımından aynı kolaylıkta değildir. Dolayısıyla bu hususu gözönünde bulundurmak ve bugün müslüman olmak vasfımızla bizi kuşatan problemlere uygun düşecek şekilde ona gereken önemin gösterilmesi kaçınılmazdır. Sözkonusu bu şartlar ilk müslümanları kuşatmıyordu. Bugün bizler çeşitli içinden çıkılmaz durumlara sebebiyet veren itikadi kirlenmekle karşı karşıyayız. Çoğu isimler altında sahih akideden ve hak yöntemden sapmış bid’at ehlinin birtakım şüpheleri ortaya atılmıştır. Bu sapmalardan birisi de kelim ilmine müntesip olanların iddia ettikleri gibi sadece kitap ve sünnete davet adı altında karşımıza çıkmaktadır.

Burada bu hususta gelmiş bazı sahih hadisleri zikretmemiz güzel olacaktır. Bunlardan birisinde Peygamber (s.a) gariplerden söz edince: “Onlardan birisinin elli ecri olacaktır” diye buyurunca ashab-ı kiram: Ey Allah’ın Rasûlü! Bizden mi onlardan mı diye sorunca, Peygamber: “Sizden” diye buyurmuştur.¹⁰

Bu ise ilk dönemde sözkonusu olmayan, bugün İslamın karşı karşıya bulunduğu ileri derecedeki garipliğin sonuçlarındandır. Şüphesiz ilk dönemlerdeki gariplik apaçık bir şirk ile hertürlü şaibeden uzak bir tevhid arasında idi. Apaçık bir küfür ile samimi bir iman arasındaydı. Şimdi ise problem bizzat müslümanların kendi aralarında. Çoğunluğunun tevhidi şaibelerle dolup taşmaktadır. İbadetleri Allah’tan başkasına yaparken mü’min olduğunu iddia etmektedir. Herşeyden önce bu meseleye dikkat etmek gerekir. İkinci olarak bazı kimselerin şöyle dememeleri gerekir: Bizim tevhid aşamasından başka bir aşamaya yani siyasal çalışma aşamasına geçmemiz kaçınılmazdır. Bunu dememelidirler. Çünkü İslam herşeyden önce bir hak davettir. Dolayısıyla –dillerinden uzaklaşmış olmaları sebebiyle bugün arapların sonradan araplaşan, arap olmayanların tam aksi durumda olduklarını hatırlatmakla birlikte- bizler arabız ve Kur’an da dilimizle inmiştir dememeliyiz. İşte onların bu hali (dillerinden uzaklıkları) kendilerini rablerinin kitabından ve peygamberlerinin sünnetinden de uzaklaştırmıştır. Biz arapların İslamı sağlıklı bir şekilde anladığımızı varsayalım. Yine de siyasi bir çalışma yapmamız bize vacip değildir. İnsanları siyasi bir şekilde harekete geçirmemiz ve onları asıl uğraşmaları gereken husustan uzaklaştırıp, siyasetle uğraştırmamız uygun düşmez. Asıl görevleri ise akide, ibadet, muamelat ve yaşayış itibarıyla İslamı kavramaktır. Ben İslamı sağlıklı bir şekilde yani akide, ibadet ve yaşayış itibarıyla anlamış ve ortada milyonlarla ifade edilebilen bir toplumun var olduğuna ve buna göre eğitildiğine inanmıyorum.

Değişimin temeli tasfiye ve terbiye yöntemidir:

¹⁰ Sahih bir hadis olup Taberani, el-Kebir, X, 225, no: 10394; İbn Mesud (r.a)’dan rivayet etmiştir. Ayrıca sahabe Ukbe b. Gazevan’dan gelen bir şahidi de vardır. Bunu ez-Zevaid (VII, 282)’de belirtildiği üzere Bezzar rivayet etmiştir. Ebu Salebe el-Huşeni (r.a)’dan gelen bir başka şahidi de vardır ki bunu da Ebu Davud 4341’de rivayet etmiş olup, Elbani es-Silsiletü’s-Sahihah, 494’de sahih olduğunu belirtmektedir.

Bundan ötürü bizler her zaman gerçek değişimin temelini oluşturan iki temel nokta etrafında dönüp dolaşıyor, onun üzerinde odaklaşıyoruz. Bunlar da tasfiye ve terbiyedir. Her iki işin birlikte yapılması kaçınılmazdır. Tasfiye ve terbiye birlikte gerçekleşmelidir. Eğer ortada herhangi bir ülkede bir çeşit tasfiye varsa o akidededir. Bu kadarı bile haddi zatında büyük İslam toplumunun bir parçasında –halklarından herhangi birisinde- pek büyük bir iş olarak değerlendirmelidir. İbadetin de dar mezhepçilikten kurtarılmaya ihtiyacı vardır. Sahih sünnete dönmek için çalışmak gerekir. İslamı bütün yönleriyle sağlıklı bir şekilde kavramış değerli ilim adamları bulunabilir. Fakat ben bir, iki, üç, on ya da yirmi kişinin tasfiye görevini yerine getirmelerinin mümkün olduğuna inanmıyorum. İslamın sonradan kendisine giren herşeyden tasfiye edilmesini kastediyorum. Akidede, ibadette ve yaşayışta fark gözetmeksizin. Böyle bir görevi az sayıdaki insanlar yerine getiremez. Onlar İslama sonradan giren ve ona bulaşan her şeyden arındırma işini yapamazlar ve etraflarındakileri doğru ve sağlıklı bir şekilde eğitemezler. Şu anda tasfiye ve terbiye ortada yoktur.

Bundan dolayı şeriat ile hükmetmeyen herhangi bir İslami toplumda siyasal hareketin bu iki önemli problemin çözümü gerçekleşmeden kötü etkileri olacaktır. Nasihat ise şeriat ile hükmeden herhangi bir ülkede siyasal hareketin yerini alacaktır. Bu da ya istişare yahutta en güzel şekilde görüşünü açıklamak suretiyle gerçekleştirilecek ve mecbur edici ya da teşhir edici üsluptan uzak şer'i ilkelere uygun yapılacaktır. Çünkü tebliğ ile huccet (delil) ortaya konulmuş olur ve sorumluluktan kurtulmak imkanı elde edilir.

Yine nasihatın bir parçası da insanları kendilerine faydalı olacak şeylerle meşgul etmektir. Akidenin, ibadetin, yaşayışın ve muamelatın tashih edilmesiyle onları meşgul etmeliyiz.

Bazıları bizler bütün İslam toplumunda terbiye ve tasfiyeyi gerçekleştirmek istediğimizi sanabilir. Bu bizim düşünmediğimiz bir husustur. Rüyamızda bile böyle bir şey görmeyiz. Çünkü bunu gerçekleştirmek imkansızdır ve çünkü yüce Allah Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır: *“Rabbın dileyeydi bütün insanları bir tek ümmet yapardı. Onlarsa hala anlaşmazlık içerisinde dirler.”* (Hud, 11/118) Bunlar hakkında yüce Rabbimizin buyruğunu gerçekleşmesi ancak İslamı doğru bir şekilde anladıkları, kendilerini, aile fertlerini ve çevrelerinde bulunanları sahih ve doğru İslama uygun olarak eğittikleri takdirde gerçekleşebilir.

Kim ve ne zaman siyasal çalışma ile uğraşır?:

Şu an için siyasal çalışma ile uğraşmak boş bir meşgaledir. Biz bunu reddetmemekle birlikte aynı zamanda şer'i ve mantıki olan teselsüle de inanırız. Akide ile başlar sonra ibadet, sonra yaşayışı tashih eder ve buna göre terbiye ederiz. Bundan sonra ise şer'i anlamı ile siyasal merhaleye gireceğimiz bir gün gelecektir. Çünkü siyaset ümmetin işlerini idare etmek demektir. Peki ümmetin işlerini kim idare edecek? Bir parti kuran yahut bir hareketin başında bulunan ya da bir cemaati yönlendirenlerden Zeyd, Bekir ya da Amr olmayacaktır. Bu müslümanlar tarafından kendisine bey'at edilen veliyyu'l-emrin özel işidir. İşte vakıanın siyasetini ve idaresini bilmesi gereken kimse de budur. Eğer müslümanlar günümüzdeki gibi birlik değil iseler o zaman bu işi her bir veliyyu'l-emr otoritesinin sınırları çerçevesinde üstlenir. Bizim ise gerçek manada bildiğimizi varsaysak dahi birtakım işlerle kendimizi meşgul etmekte bu bilmemizin bize faydası olmaz. Çünkü bizler bu işleri idare etme imkanına sahip değiliz. Ümmetin idaresi hakkında karara malik değiliz. Sadece bu hiçbir faydası olmayan abesle iştigaldir. Bir örnek verelim: İslam topraklarının pek çoğunda müslümanlara karşı yürütülen savaş dolayısı ile bizler bey'at almış, sorumlu bir

imamın yönetimi altında yapılması gereken cihad imkanına sahip değilken müslümanların hamasetini bunlara karşı alevlendirmemizin bir faydası var mıdır? Böyle bir çalışmanın faydası yoktur. Bunun vacip olmadığını söylemiyoruz. Aksine şunu diyoruz: Böyle bir iş vakti gelmeden önce yapılan bir iştir. Bundan dolayı bize düşen kendimizi ve davetimize katılmaya çağırdığımız başkalarını sahih İslamı anlamakla, onları sahih bir şekilde terbiye etmekle uğraşmamız gerekmektedir. Onları hamasi ve duygusal birtakım hususlarla meşgul etmeye gelince bu onları mükellef her bir müslümanın yerine getirmesi icap eden daveti anlamak imkanından onları uzaklaştıracaktır. Bu görev ise akideyi tashih etmek, ibadeti tashih etmek, yaşayışı tashih etmektir. Bütün bunlar kusurlu herhangi bir kimsenin mazur görülemeyeceği farz-ı ayn olan hususlardandır. Diğer işlerin bir kısmı ise kifaye hususlardan olabilir. Günümüzde “vakıanın fıkhi” diye adlandırılan husus ile hal ve akd yetkisine sahip kimselerin sorumlulukları çerçevesinde olan siyasal çalışma gibi. İşte bunlar bu gibi şeylerden pratik olarak faydalanabilirler. Hal ve akd yetkisine sahip olmayan bazı fertlerin bu ilmi bilmelerine ve insanların büyük çoğunluğunun daha önemli dururken, daha az önemli olanla uğraştırmalarına gelince, işte bu sağlıklı ve doğru bir şekilde bilgi sahibi olmaktan onları alıkoyan bir husus olur. Bu günümüzde İslami hizb ve cemaatlerin yöntemlerinin bir çoğunda elle tutulurcasına gördüğümüz bir husustur. Çünkü biz biliyoruz ki onların bir kısmı sağlıklı bir şekilde akideyi, doğru ibadeti ve doğru yaşayışı öğrenip anlamak maksadıyla bu davetçilerin etrafında kümelenmiş ve toplanmış müslüman gençlere gerekli bilgiyi vermediklerini biliyoruz. Bakıyoruz ki bu davetçilerden bazıları siyasi çalışmalar ile ve Allah’ın indirdikleriyle hükmetmeyen parlamentolara girmek için çabalamakla uğraşıp duruyorlar. İşte bu durum onları daha önemli olanla uğraşmaktan alıkoymuş ve şu anda mevcut şartlarda önem dahi taşımayan işlerle uğraşmışlardır.

Soruda sözkonusu edilen bu üzücü vakıayı değiştirmekte müslüman sorumluluktan nasıl kurtulur yahut nasıl pay sahibi olabileceğine gelince, bununla ilgili olarak şunu söylüyoruz: Her bir müslüman kendi imkanı kadar sorumludur. Alim olanlarının sorumlulukları olmayanlara göre daha çoktur. Benzeri bir münasebetle sözkonusu ettiğim gibi burada da diyorum ki şanı yüce Allah kitabı ile üzerimizdeki nimetini tamamlamıştır. O kitabını kendisine iman edenlere bir düstur yapmıştır. Bu düsturun hükümlerinden birisi de yüce Allah’ın: *“Eğer bilmiyorsanız zikir ehline sorun.”* (el-Enbiya, 21/7) buyruğudur. Şanı yüce Allah İslam toplumunu iki kısma ayırmıştır. Alim olan ve olmayan. Bunların her bir kısmına diğerlerine farz olmayan görevler öngörmüştür. Buna göre alim olmayanlar ilim ehline sormalıdırlar. İlim ehli olan kimselerin görevi de kendilerine sorulan sorulara cevap vermektir. Bu noktadan hareketle görevler kişilere göre farklılık arzeder. Bugün için alim bir kimsenin gücü sınırları içerisinde hak davete çağırması gerekir. Alim olmayanın görevi ise kendisi ile ilgili olarak ya da gözetmekle yükümlü olduğu eşi, çocuğu ya da benzeri kimseleri ilgilendiren hususlara dair soru sormalı, öğrenmelidir. Her iki kesimden olan müslüman yapabildiğini gerçekleştirecek olursa kurtulur. Çünkü yüce Allah: *“Allah hiçbir kimseye gücünün yeteceğinden başkasını yüklemez.”* (el-Bakara, 2/286) diye buyurmaktadır.

Bizler maalesef bütün müslümanları kuşatan bir trajedi yaşıyoruz. Tarihte bunun örneği bilinmemektedir. Bu da kafirlerin müslümanlar aleyhine birbirlerini çağırmalarıdır. Nitekim Peygamber (s.a) bilinen ve sahih hadisindeki örnekte haber verdiği durumdayız: *“Yemek yiyecekler birbirlerini yemeye davet eder gibi, ümmetler de sizin üzerinize (birleşmek üzere) birbirlerini çağıracaktır.”* Ashab sorar: O gün az olacağımızdan dolayı mı böyle olacaktır ey Allah’ın Rasûlü? Peygamber şu cevabı verir: *“Hayır, o gün sizler pek çok olacaksınız fakat selin üzerindeki köpük gibi olacaksınız. Allah düşmanlarınızın kalplerinde sizden korkuyu söküp alacaktır ve*

sizin kalplerinize de vehemi bırakacaktır.” Ashab vehem nedir ey Allah’ın Rasûlü diye sorunca, Peygamber: “Dünyayı sevmek ve ölümden tiksirmek” diye buyurur.¹¹

O halde ilim adamlarının görevi tasfiye ve terbiye yolunda cihad etmeleridir. Bu da müslümanlara sahih tevhidi, akideyi tashih etmeyi, ibadetleri ve yaşayışı tashih etmeyi öğretmeleriyle olur. Herkes kendi gücüne göre ve yaşadığı ülkede bunu yapsın. Çünkü onlar günümüzdeki haldeki gibi darmadağınık kaldıkları sürece tek bir saf halinde yahudilere karşı cihad görevini yerine getiremeyecektir. Onlar ne bir tek ülkededirler, ne bir tek saf halindedirler. Onlar üzerlerine yüklenmek üzere birbirlerini çağıran düşmanların karşısında durmak için böyle bir cihadı bu halleriyle yapamazlar. Fakat onlara düşen görev başvurabilme imkanını buldukları şer’i her bir yola başvurmadır. Çünkü bizler maddi güce sahip değiliz. Buna güç yetirebilsek bile fiilen harekete geçebilme imkanımız yoktur. Çünkü maalesef şer’i yönetim ile hiç de bağdaşmayan politikaları benimseyen birçok İslam ülkesinde değişik hükümetler, liderlikler ve yönetimler vardır. Ancak bizler yüce Allah’ın izniyle az önce sözünü ettiğim bu pek büyük iki işi gerçekleştirebiliriz. Bunlar ise tasfiye ve terbiyedir. İslam davetçileri oldukça önemli bu görevi herhangi bir ülkede yerine getirecek ve bu arada şer’i siyaset ile bağdaşmayan bir politika benimsemeyecek olur ve bu esas üzerinde biraraya gelecek olurlarsa inanıyorum ki o vakit haklarında yüce Allah’ın: “*O günde mü’minler Allah’ın yardımı dolayısıyla sevineceklerdir.*” (er-Rum, 30/4-5) buyruğu haklarında gerçekleşecektir.

Her müslümana düşen görev Allah’ın hükümlerini gücünün yettiği kadarıyla hayatının bütün işlerinde uygulamaktır:

O halde her müslüman gücü yettiği kadarıyla çalışmakla görevlidir. Allah hiçbir kimseye de güç yetireceğinden fazlasını yüklemeyiz. Sahih tevhidi ve sahih ibadeti gerçekleştirmek ile Allah’ın indirdiğine hükmetmeyen bir ülkede İslam devletini gerçekleştirmek birbirlerinden ayrılmaz şeyler değildir. Çünkü Allah’ın indirdiği ile hükmedilecek ilk husus tevhidin gerçekleştirilmesidir. Şüphesiz bazı çağlarda meydana gelmiş özel bazı hususlar vardır. Bu ise ayrı kalmanın (uzletin) karışmaktan daha hayırlı olacağı dönemlerdir. Böyle bir dönemde müslüman herhangi bir dağ yolunda tek başına çekilip, Rabbine ibadet eder ve insanların kendilerine, kendisinin onlara vereceği kötülükten uzak kalır. Bu hususta oldukça fazla hadisler gelmiştir. Aslolan İbn Ömer (r.anhuma)’ın şu hadisinde belirtilenler olmakla birlikte bu böyledir: “İnsanlarla birlikte olup, onların eziyetlerine sabredip katlanan bir mü’min insanlarla karışmayan ve onların eziyetlerine katlanmayan bir mü’minden hayırlıdır.”¹² İslam devleti hiç şüphesiz yeryüzünde Allah’ın hükmünü uygulamak için bir araçtır fakat bizatihi gaye değildir.

Bazı davetçilerin şaşırtıcı hallerinden birisi de onların yerine getiremeyecekleri işleri önemsemeleri ve buna karşılık görevleri olan ve kendilerine kolay gelen işleri terketmeleridir. Bıraktıkları husus ise o müslüman davetçinin söylediği ve kendisine uyanlara tavsiye ettiği şu sözlerde ifadesini bulmaktadır: “Kendi nefislerinizde İslam devletini ikame edin ki topraklarınızda da kurulabilsin.” Bununla birlikte bizler ona uyanların pekçoğunun bu hususta ona muhalefet ettiklerini, bütün davetlerini yüce Allah’ın biricik egemen olarak tanınmasına hasrettiklerini, bunu da bilinen “hakimiyet Allah’ındır” ifadesiyle dile getirdiklerini görüyoruz. Şüphesizki hüküm

¹¹ Sahih bir hadis olup, Ebu Davud, 4297; Ahmed, V, 287’de, Sevban (r.a)’dan rivayet etmiş olup, her iki rivayet yoluyla Elbani, es-Silsiletu’s-Sahihah, 958’de sahih olduğunu belirtmiştir.

¹² Sahih bir hadis olup, Tirmizi, 2507; İbn Mace, 4032; Buhari, el-Edebu’l-Müfred, 388; Ahmed, V, 365’de Rasûlullah (s.a)’ın sahabilerinden birisinden diye rivayet etmişlerdir. Elbani, es-Silsiletu’s-Sahihah, 939’da sahih olduğunu belirtmiştir.

(egemenlik) bu hususta ve başka herhangi bir hususta, herhangi bir ortağı bulunmaksızın yalnızca yüce Allah'a aittir. Fakat onlardan kimisi bugün dört mezhepten birisini taklid eder, daha sonra da sahih ve sarih sünnetten olan bir buyruk kendisine ulaşınca bu benim mezhebime muhaliftir der. Peki sünnete tabi olmak hususunda Allah'ın indirdiğiyle hükmetmek nerede kaldı?

Onlardan kimisinin sufi tarikatlere göre Allah'a ibadet ettiğini görüyoruz. Peki tevhide dair Allah'ın indirdikleriyle hükmetmek nerede? Bunlar kendilerinden istemedikleri şeyleri başkalarından istiyorlar. Kendi akidende, ibadetinde, yaşayışında, evinde, çocuklarının eğitiminde, alışverişinde, Allah'ın indirdikleri hükmü uygulamak oldukça kolayken, hükümlerinin pekçoğunda Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyen o yöneticiyi zorlaman yahut yerinden etmen ise pek zordur. Niçin kolayı terkedip, zor olana yöneliyorlar ki?

Bu iki husustan birisine delildir ya ortada kötü bir eğitim ve kötü bir yönlendirme sözkonusudur yahutta kendi güçleri çerçevesinde olanla ilgilenmekten kendilerini alıkoyan, gerçekleştiremeyecekleri şeylere ihtimam göstermeye iten kötü bir akidenin varlığı sözkonusudur. Bugün benim görüşüme göre bütün çalışmanın yönlendirileceği şey tasfiye, terbiye, insanları sahih akide ve ibadete davet etmektir. Herkes kendi gücü sınırlarında olanı yapmalıdır. Allah hiçbir kimseye güç yetirebileceğinden fazlasını yüklemes. Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun.

Peygamberimiz Muhammed'e, onun aile halkına salât ve selam olsun.